

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΗΡΑ. Γ. ΒΑΦΕΙΛΑΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
"Ο ΗΛΙΟΣ,"

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΡΑΣΙΛΕΙΔΗΣ & Υ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ ΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΚΑΝΤΙΟΥ

Συγγραμμάτιον

Καί πρότον περί τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸν Κάντιον. Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Σπίνουζ, ὅστις διατύπωνε διὰ τοῦ ὁμοειδή τῶν τῶ περιβόητον ἀπόφθεγμα: ὅτι ὁ παῖς ὀφείλει νὰ εἶνε καλὸν ζῶον, ἵνα ἀνεπεξέλθῃ τελειόφρονος πρὸς τὴν πάλην τοῦ βίου, διότι τοῦτο εἶνε τὸ τέλος τῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸν Ἄγγλον φιλόσοφον, ἵνα παρεκκενίσῃ δὴλον ὅτι τὸν παῖδα τελείως πρὸς τὴν ζωὴν, — ὁ Κάντιος ἰδίδασκεν, ὅτι ἡ ἀγωγή εἶνε ἀκαίριτος προόδος καὶ σταθερὰ προσαίθεσις πρὸς ἐντελὴ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς φύσεως, ἢ, κατὰ τὸν εἰπὴν, ἀπὸ τῆς καταστάσεως, ἣν ἔχει κοινὴν πρὸς τὰ ζῷα ὁ ἄνθρωπος. Ἡ πρώτη ἀνατροφή μεταβάλλει τὸ ζῶον εἰς ἄνθρωπον. Δὲν ἔχει ὅτις τὸ ἔνστικτον, ὅπως εἰ ἄλλα ζῷα ὡς ὄδηρον καὶ αὐτίκῃ διδάσκον, ἀλλὰ τὸ λογικὸν μόνον, δι' οὗ καὶ ὀφείλει κατὰ τὸν Κάντιον νὰ κινῆται τὸ σπείδιον τῆς ἀγωγῆς τῶν, νὰ μεταχειρισθῇ πᾶσαι τῆς ἰδιότητος τῆς λογικῆς αὐτοῦ φύσεως. Ὅστις ἡ μία γενεὴ παιδεύει τὴν ἄλλην ἐν τῇ κορείᾳ τῶν χρόνων. Ἡ πρώτη εἶνε κατ' ἰσχυρίαν ἀρχητικὴ, κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ Καντίου, καλῶς τὸν ἄνθρωπον νὰ παρατραπῇ τοῦ προορισμοῦ του καὶ νὰ ἐκτασθῇ εἰς τὰς φυσικὰς κλίσεις τοῦ ζῶου, ἐν ᾧ ἡ παιδεία εἶνε τὸ θετικὸν μέρος τῆς ἀγωγῆς. Ἡ πρώτη ἐξαναγκάζει αὐτὸν νὰ ὑποταχθῇ εἰς τοὺς νόμους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ σεβασθῇ καθόλου τὴν ἀξίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν δύναμιν εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀγωγῆς του. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει μεγίστην κλίσιν ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἀειθερίαν, εἰς ἣν δύναται νὰ θεωρήσῃ ἄπαντα, πρέπει ἐκείνῳ νὰ ἐδιδασθῇ νὰ ἐπιπέσῃ εἰς τὰ κατεργάματα τοῦ λόγου, ἄλλως δὲ ἀκαίρως βραδύτερον ἢ εἰς τὴν διαπραχίαν τῆς φύσεως. Ἐνταῦθεν ἡ ἀρχαίως ἦν τηροῦναι τινὲς δι' ἑαυτὸν τοῦ βίου, ἐκ πλημμε-

λοῦς ἀνατροφῆς, διότι εὐδέποτε καὶ εἶρον ἀντίστασιν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν. Τοιαύτη μάχισμα εἶνε ἡ ἀγωγή τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων, ἣν οὐκίερα ὁ φιλόσοφος τῆς Κοιτιέβιου γίγνεται.

Παιδείας δὲν μέγιστοι τὰ ζῷα, ἀφ' οὗ καὶ "φρονήτως" εἶνε ἄνθρωπος, ὡς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ μόνον τὸ φῆμι μαρτυροῦνται καὶ διδάσκονται τὸ πηγιὰ πρὸς τὸν γονεῖον. Καὶ εἶνε τὸ θέμις τοῦτο γρηγοροῦν ἀληθῶς, κατὰ τὸν Κάντιον! Αὐτὸ μόνος τῆς ἀγωγῆς ἐξαναγκάζεται ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος. Ἄβεται τὸσον ἴσον καὶ ἡ ἀνατροφή καὶ ἡ μόρφωσις, ἣς ἔπαιξεν. Ὡς εἶναι ὑπερόχος τῆς καὶ προνομιούχος διάνοια ἔθελεν ἀναδείξῃ τὸ ἔργον τῆς ἡμετέρας ἀνατροφῆς, διὰ ἐβλέπομεν τότε τί ἴδόντο νὰ κατορθώσῃ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις! — ἀναφανῆ μετ' ἐνθεουσιανομοῦ ὁ γνήσιος πλατωνικός καὶ ἰδαιόλογος Κάντιος! Ἄλλ' ὡς ἔχομεν εἶνε ἀδύνατον τοῦτο. Καὶ ἄλλος πρέπει νὰ βοηθῶμεν τὴν φύσιν νὰ κινήσῃ καὶ ἐν τῇ βίᾳ πρὸς τὸ ἀρῶσι, τ. ἔ. πρὸς τὴν τελειότητα. Ὁ Πλάτων εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ πολιτεία εἶνε τροφή ἀνθρώπων, καὶ ἡ μὲν ἀρετῶν, ἡ δ' ἐναντία κακῶν. Ὁ Κάντιος φρονεῖ ὅτι ἡ ἄλλοις τῆς ἀνατροφῆς εἶνε καλὸν δευτέρον τῆς ἀπαιδεύσεως, τῆς μουσικῆς, ὡς εἶνε χαριέντος ὁ φιλόσοφος ποιητής. Εἰς τὸ πρόβλημα τῆς ἀγωγῆς ἔγκειται τὸ μέγα ἀπόρητον τῆς τελειότητος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀναφανῆ ὁ Κάντιος. Εἶνε γλυκὸ καὶ περιήγορον νὰ ἀναλογισθῆται τῆς ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις διὰ ἀποβαίνει ἀκαίρως βελτίων αὐτῆς διὰ τῆς ἀγωγῆς καὶ ὅτι διὰ ἴδόντο κατὰ τοῦτο νὰ φθίσῃ εἰς τὴν τελειότητα, ἣς εἶνε δεστικὴ κατ' ἐξοχήν.

Τὸ διάγραμμα ἀρα θεωρίας τινὲς παιδαγωγικῆς εἶνε ἐγγενὲς ἰδαιότων ὀφελίμων ἀναμφισβήτητος, καὶ ἐν τῇ εἶνε ἴδόντο νὰ πραγματοποιηθῇ. Δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμεν τὴν ἰδέαν, τὸ ἰδαιότων δὴλον ὅτι, ὡς χιμαίρον, ὡς ἀντιροπῆμα φανταστικόν, ἐπειδὴ τὰ ἔμπροσθεν κλύουσι τὴν πραγματοποιήσασιν αὐτοῦ δι' ἔργον. Τὸ ἰδαιότων οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τῆς τῆς κατὰ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΖΑΠΛΟΥΤΟΙ & ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΔΙΜΩΤΤΟΝΤΕΣ

Ὁ δὲ Κωδὸς γὰρ τῶν ἑμπορευμάτων ἐστὶν ἡμερῶν ἐν τῷ κατ' ἐξῆς Γενικῷ ἀπολογιστικῷ ἔργῳ τοῦ ἑλλογιστοῦ κ. Δ. Παπαζωῆ, ἐν τῷ ἐνθῷ τῷ 1911 τῷ "Αἰολικῷ Ἀσθη".

Α

Κατὰ τοὺς κλασσικοὺς λεγομένους χρόνους, μεγαλοπρεπεῖς ἀστέρες ἀνέτειλαν ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὄριζοντος, διέγραψαν τὴν ὀριζομένην αὐτοῦ τροχίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς διέλαμψαν ὡς μεγάλοι ἀστὲρες ἡ δόξα καὶ ἡ δόξα καλλιτέχνη, ἐσοδοῦσαν καταλιπόντες ἀθάνατα κειμήλια, ἀνεξίτηλα μνημεῖα τῆς διαδόσεως τῶν.

Μετὰ μακρὰν περίοδον, καθ' ἣν τέχνη καὶ γράμματα ὑπνωτοῦν ὑπὸ μανδραγόραν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ἡ φιλομουσία προδουτικῶν Πατρῶν καὶ ἰσχυρῶν εἰρηνοῦν ἀφύπνισεν αὐτὰ καὶ προσέδωκε νέαν ὄψιν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν τῶν. Ἐν τῷ κωϊκῷ τότε τῶν μαχῶν τῶν ἀγριότητων καὶ τῶν τρικυμιῶν τῶν Μῆσων Χρόνων, ἀνέδυσαν ὡς νῆσοι νέαι διάνοιαι, νέαι καλλιτέχνη. Ἦκμασαν Μιχαήλ ἄγγελος καὶ Ραφαήλ, Μουρῖλλοι καὶ Πουσσέν, Ροῦμπεν καὶ Βαττῶ, ὑπερέβαλον ἀλλήλους κατὰ τὴν φυσικὴν ἀναπαράστασιν, τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων καὶ τὴν αἰθερίαν πηξάν, δὲν ἤδυνήθησαν ὁμοῦς νὰ ἐξικθῶσιν εἰς τὸ ὄψος ἑκάστου τῆς τελειότητος, εἰς δ' οἱ σοφοὶ αὐτῶν διδάσκαλοι εἶχον ἀνάθει πατρί. Ἐκείνοι ἔζων ἐφ' ὄψεως ἀλλοίας ἢ οἱ καλλιτέχνη τῆς σήμερον περιστάσεως. Ἀνατράφησαν ὑπὸ οὐρανὸν ἀνόρατον, τὸ μέτωπόν των δὲν ἠλλάκετο ἢ ἐλαχίστη βύτις δεικνύουσα τὰς δοκιμασίας δ' ὅν διήλθον, τὸ πνεῦμά των δὲν ἀπησχόλαι ἢ ἐξεύρασε βιοπο-

ριστικῶν μέσων ἀλλ' ἢ φαντασία των μετατροπῶν ἐλευθέρη εἰς ἀπροσπέλαστα ὄψη, καὶ ὁ χρωστὴρ ἢ ἡ γλυφίς των ἀναπαρίστασις τὰς ἐξόχους ταύτης συλλήψεις. Βεβούνηται ἐν πύλῳ, ὅν οἱ ἄρχοντες κατενόουν τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπιρροὴν παντὸς καλοῦ καὶ ὀφελῆ, ἀπαλάμβανον μεγίστων τιμῶν, δίδου αὐτοῖς ὄμιλον ἐμπίστως ἐπὶ τῶν καρδιῶν, δίδου αὐτοῖς ἐμῶρρον ἐν μουσικῇ (Πλατ. Κρίτων) συμβάλλοντες εἰς τὸ ἔργον τῶν θεασκάλων.

Οἱ καλλιτέχνη τούναντίον τῶν νεωτέρων χρόνων, δεδαρτημένοι ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παραδόσεων καὶ δεισιδαιμονίων, αἰτίνας παρέστησαν αὐτοῖς Βοσφοῦ βρακανδύτας, τυχοδιώκτας καὶ ἀπατεῶνας, ἐπὶ μακρὸν ἠγωνίσθησαν ὅπως διὰ τοῦ ταλάντου των καταρτίθωσι τὸν φραγμὸν τοῦτον, πλην ἔλαθε ἠρνεῖτο ν' ἀναγνωσθῆ τὴν ἀξίαν των, ἐδολοφῶναι τὴν ὑπαρξίν των!...

Σήμερον, εἶνε ἀληθές, ἡ θέσις τῶν καλλιτεχνῶν ἐβαλίσθη πῶς. Ἄλλ' ἂν ἀναμνήσασθαι τυγχάνη ὅτι εἶνοι αὐτῶν ἰσχυρῶς πικρῶς κολοσοποιᾶς περιουσίας, μήπως δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι πλείστοι μεγάλοι καλλιτέχνη εἶμην ἐπὶ ἡμέρας ὄλας νήστεις, τινὲς δὲ ἐξέπνευσαν ἐπὶ τῆς ἀχρυστρομηνῆς νοσοκομείων, καθ' ἣν στιγμὴν ἐν μένον ἔργον των ἤδονατο νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ τῆς ἐνδείας δαδῶντος ἐκτιμώμενον.

Τὸ στάδιον τοῦ καλλιτέχνου εἶνε ὁμολογουμένως τὸ εὐγενέστατον, καθόσον οὗτος ἀποσκορακίζει τὴν σφαιραν τῆς ἐλαττωματικότητος, ἐξαιρεται εἰς ἰθανικοὺς κόσμους καὶ ἠμπνεύμενος ὑπὸ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς φύσεως, ὅς συναχθῆς μελετᾷ, παράγει πᾶν τὸ καλὸν καὶ τέλειον. Ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς ἔμως ἀπόψεως θεωρούμενον, τὸ στάδιον τοῦ καλλιτέχνου εἶνε προβληματώδες, δίδου σπα-

νίας θεραπεύει τὰς ἰλικίας τοῦτου ἀνάγκης, τούναντίον δὲ πληροὶ αὐτὸν πᾶνας καὶ ἀπογοητεύσεως ἐν μέσῳ των ὅποιον φθίνει ὁ βίος του, περιστέλλεται ἢ φαντασία του, ἐκπνέει ὁ χρωστὴρ του... Πόσα ἐνέματα ἐνδείον περικλαίει τὸ πολυσελίδον μαρτυρολόγιον τῆς καλλιτεχνίας, οἱ αἱ ἀλγισταὶ ἀφῆγγισαι σπαράττοιαι τὴν καρδίαν καὶ μάς ἀναγκάζουσι νὰ πορῆσασθαι πῶς οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἐχάραξαν τὸσον θαυμασίας εἰκόνας ἐν μέσῳ τηλικούτων δαιμόνων!

Ἦδη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος, Πρωτογενῆς ὁ Ἰάδης ἔβασε τραγικῶς πλοῖον ἐλατῆσαι ἰπικαρδεστῆρας ἔργασίας, κατὰ δὲ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀναγεννήσεως τῶν Καλῶν Τεχνῶν, οὐκ παρ-

φρήνησαι περιέβαλλε τοὺς μύσους των, ὁ μὲν Στέφανος Λέγναρ, οὗ τὰ ἔργα ἀμφοιούνηται σήμερον τὰ Ἀγγλικὰ καὶ Γερμανικὰ μουσεία, ἀπέθανεν ἐν τῇ νοσοκομείῳ τῆς Κολωνίας, ὁ δὲ διδάσκαλος τοῦ Ραφαήλ, Περουζίν διήλθε περίδους ὀδοντρῶς πτηγέλας, καθ' ἣς νυχθημερῶν εἰργάτοιο πηγάδιον ἀλλοῦ ἐπιπέτου κινδύου, ὅπως τῇ ἐχρησίμωσιν ὡς κλίση.

Κυδωνία

Δ. Βογαζιανός

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΝ ΚΥΛΩΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ γαλιταῖς σὺν εἶδε τὸ κεντὸ χωρὶς νὰ γάση καιρὸ τραβᾷ ἀπ' τὴ πλατεῖα ζώνη του τ' ἀχώριστο πολυκαρτὸ του τοῦ ἐπίτηδες τῶχε παραγγελία σ' τὸ πρῶτο ἐξάδελφό του τὸ Κοσμά τῆς θείας του Δαυλεχίτης ποῦ ἦτο σ' τὴν Ἀμερικὴ καὶ προσηλάει τὸν ἀγγέρα γὰ νὰ πάρουνε εἶδησι. Κατόπι ἐδῶκε πέντ' ἔξ κλωστῆσαις δυνάταις σ' τὴ θύρα τοῦ Τζιρέτη, μὰ τοῦ

κάκου! ἦταν ἀπὸ μέσου γυνὴ μανδραγομένη.

Ἡ γυνὴ Γιωργούλα σὺν εἶδε πῶς ἄλλος τοῦτος δὲν γίνονται νόμισαι καὶ νὰ διέξῃ σ' τὸ γαλιτὰ τὸ μισὸ κλειστὸ παραθυρῶκα τὸ πάλῃ ποῦ ἦτο ἀπ' τὸ πῖσιν δρόμου σ' τὸ σαράκι τῆς Ἑλῶνης ποῦ φαινόταν τὸ πέρασμα σ' τὴ τρύπα τοῦ Τζιρέτη ποῦ ἀβόλα ἀπὸ ἐνα φεγγίτη τῆς σελήνης.

Κι' ὁ γαλιταῖς σὺν τὰ ἔργα καὶ τὰ γιδια του ἐπικολοῦνητος μ' ἕνα σῆμα σ' τὰ πάλῃ κλειστὰ παραθυρῶκα ποῦ ἔλειπε ἕνα μικρὸ κομμάτι σονίδι, ἀπέντη νὰ τὸ σαῖση καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ καὶ νὰ βρεθῇ σ' τὸ πορτὰ κάτω ἀπ' τὸ κάτωμα ποῦ κοίτετο ἡ Ἑλένη.

Ἀναβόλῃαι τὴ σούλα καὶ σ' τὸ ἔξω "χιγιάκι" ποῦ ἦταν γερὰτο ἀπὸ κεντὸ εἰτάει τὸ φεγγίτη.

Λογάριασε πῶς ἤθελε μιά σκάλα γὰ νὰ φθάσῃ! φάχνοντιαι εἶδῃ καὶ ἔκαὶ πῆνα ἕνα τραπέζι, τὸ βάζει κατ' ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ ἀναβάνει, μὰ κάλι ἕνα μέτρο ὕψος περιόσσειν. Σημὴ νὰ βοῆ κανίνο κῆθισμα, γυνὴ καὶ βλάπτει τὴ θύρα τοῦ δωματίου ποῦ ἦταν ἡ Ἑλένη.

Ἀνοίγει, μβαίνει μέσα καὶ τὴ νὰ ὄψῃ. Ἐνα ἕρῶ κομμάτι, γλωμισμαμένο, βεθισμένο, ποῦ μόνον τὸ λυβάνει καὶ τὰ νεκροῦμα τῶλεικαν. Ράγισε ἡ καρδιά του σ' ὅτι ἔβλεπε

τριγύρω του.

Σ' τὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε μιὰ ὀπτασία κι' ἔστρεψε τὰ μάτια.

Προχωρεῖ περὶ μέσα καὶ πλησιάζει τὴν Ἑλένη.

Ὁ: δῆλο! ἐμουρούρισε. Ἄνθρωπος πεθαμένος καὶ κοπέλλα, σ' ἓνα ἔργο καὶ κλειστὴ μανθρὶ καὶ καπνὸς καὶ κακομοιριά!

Τρέχει σ' τὸ κατάκλειστο παραθύρι, μὲ μιὰ γροθιά φέρνει τὸ φῶς μέσα καὶ φωνάζει τὴ θεὰ Γιωργοῦλα νάρθη σ' τὴ θύρα ποῦ κατεβαίνει ν' ἀνοίξει.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ καὶ λίγος κόσμος πρόφταζε.

—Μωρὲ θεά! τίνος εἶν' αὐτὸ σπῆτι καὶ ποιά πεθαμένη κλειστὴ εἶνε μέσα;

—Χριστὸς καὶ Παναγιὰ γιέ μου, εἰς δά!

—Ἐλ' ἀπάνω νὰ δῆς κι' ἐγὼ πάγω σ' τὸ φεγγίτι. Μόνο νερὸ φώναζε τὴ γειτονιά νὰ μου στείλουν ἀπ' τὸ μέρος τοῦ Τζιότι.

Ἡ θεὰ Γιωργοῦλα κατάλαβε ὅτι ἡ Ἑλένη ἢ ξεχασμένη, ἢ καταφρονεμένη ἦταν ἢ πεθαμένη ὅπως ἔλεγε ὁ γαλατῆς. Καὶ μ' ἓνα λυγμὸ, ποῦ μόνο μιὰ πικραμένη μάννα μπορεῖ νὰ ξεφωνήσει, μὲ μιὰ θλιψὶ ποῦ λὲς ὅτι ὀχναί τὴ κατῆρα καὶ τὸ βαρὺ ἀνάθεμα σ' τὸ κακοβγάλτη κόσμο, ἀντίκρισε τ' ἀγγελικὸ ἐκείνο σῶμα σ' τὴ ψυχὴ, καὶ τὸ σκελετὸ σ' τὸ παράδειγμα τῆς ἀρρώστειας.

Ἦταν τὸ πρῶτο βλέμμα τ' ἀνθρωπινὸ πότισε ἐπάνω τῆς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀγωνία ἀπὸ τόσα φαρμάκια.

—Ἀχ! Κόρη μ' κακογραμμέν' κατατρεγμέν' κοπέλλα! Καὶ τὰ μάτια τῆς τὰ δακρυσομένα στείλαν τὴ πρώτη δροσιά σ' τὸ ξερόγλωμο ἐκείνο πρόσωπο.

Χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ μὲ λίγο νερὸ ποῦβρε μέσα σ' ἓνα σταμνάκι, ἀπ' οὐ λίγο τὴν συνέφερε καὶ τὴν εἰσιγύρισε κατόπιν μὲ βοήθεια καὶ δυὸ τριῶν ἄλλων πῶτρεξαν ὕστερα σ' τὴ διάδοσι τῆς φωτιᾶς—ποῦ ἄλλοι τρέχουν νὰ βοηθήσουν κι' οἱ περὶ πολλοὶ γιὰ πλάτισκο—τὴν πήρε ἀπ' ἐκεῖ σ' τὸ σπῆτι τῆς.

—Ἐχ' ὁ Θεὸς κόρη μ', ὅπως κι' ὅπως θὰ περάσωμε, κῆτιζε νὰ σώσης, ἐγὼ μὰ μάννα σου δυὸ ψυχαὶς θὰ ζήσωμε.

Ἡ κυρὰ Γιωργοῦλα, ποῦ δὲ θέλησε νὰ μπερὶ σὲ κόσμο ἦταν ἢ περὶ ἀγαπημένη γροθὶ ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ σπῆτι· χωρὶς ὄρα ἔχειρεν ἐμπιστοσύνη· ἐκείνη ἤθελε νὰ παρασταθῇ σ' ταῖς μεγάλας κυρίας σ' τὴ χαρὰ καὶ σ' τὴ θλίψι των· ἤθελε νὰ πάγη σ' τὰ ἐμπορικὰ νὰ παραγγεῖλῃ τὰ μεταξωτά, νὰ πάγη σ' τὸ Παπὰ Ἀρσένη τὸ Πνευματικὸ τὴ προσφορὰ καὶ τὸ ἀνάμα· νὰ νάψη τὸ κανδήλι τοῦ Πατέρα σ' τὸ μνημόρι, καὶ νὰ βάλῃ τὸ σιγάνι τὸ μαγάτικο σ' τὴ πλάκα τῆς πεθαμένης μοναχοκόρης.

Γιὰ ταῖς τόσας ἐκδουλεύσεις κάθε Σαββατόβραδ' ἤθελαν νὰ τὴν στείλουν μὲ ταῖς ὑπερήτριας των παχὺ παχὺ δῶρο καὶ μὲ τὸ ὕψωμα ποῦ ἤθελε νὰ πάγη τὸ πρῶτ', τὸ εὐλογημένο, ξάναποκοτῶσε δικαιώματα γιὰ τὴν ἄλλη βδομάδα.

Τώρα πάλι μὲ τὴ ψυχοκόρη τῆς φυσικὰ θὰ κέρδιζε περὶ πολλὰ συμπάθεια, γιὰ τὸ κέντημα καὶ τὸ ῥάψιμο κι' αἱ δουλειαὶ τῆς Ἑλένης εἶχανε ἄνταμι καὶ δὲν εἶχανε ἄνταρι.

Ἄς τὴν εἶχε ὁ κόσμος ἢ ξενοματισμένη ἢ κυρὰ Γιωργοῦλα χωρὶς ἢ νὰ μπερὶ σὲ κόσμο ἢ ἔφερε τί θὰ πῆ κόσμος· τί θὰ πῆ ἢ ἀθλογοῖ ἢ τί θὰ πῆ ἢ κακογλωσσά.

Ὁ Πνευματικὸς ὁ Παπὰ Ἀρσένης δὲν παρέλειπε νὰ λέγῃ πάντα σ' τὴ ξάγορευσι ἢ Γυμνὸς ἦμην καὶ συνηγάγετέ με ἢ ἀσθενὴς καὶ ἤλθετε πρὸς με ἢ ἔφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

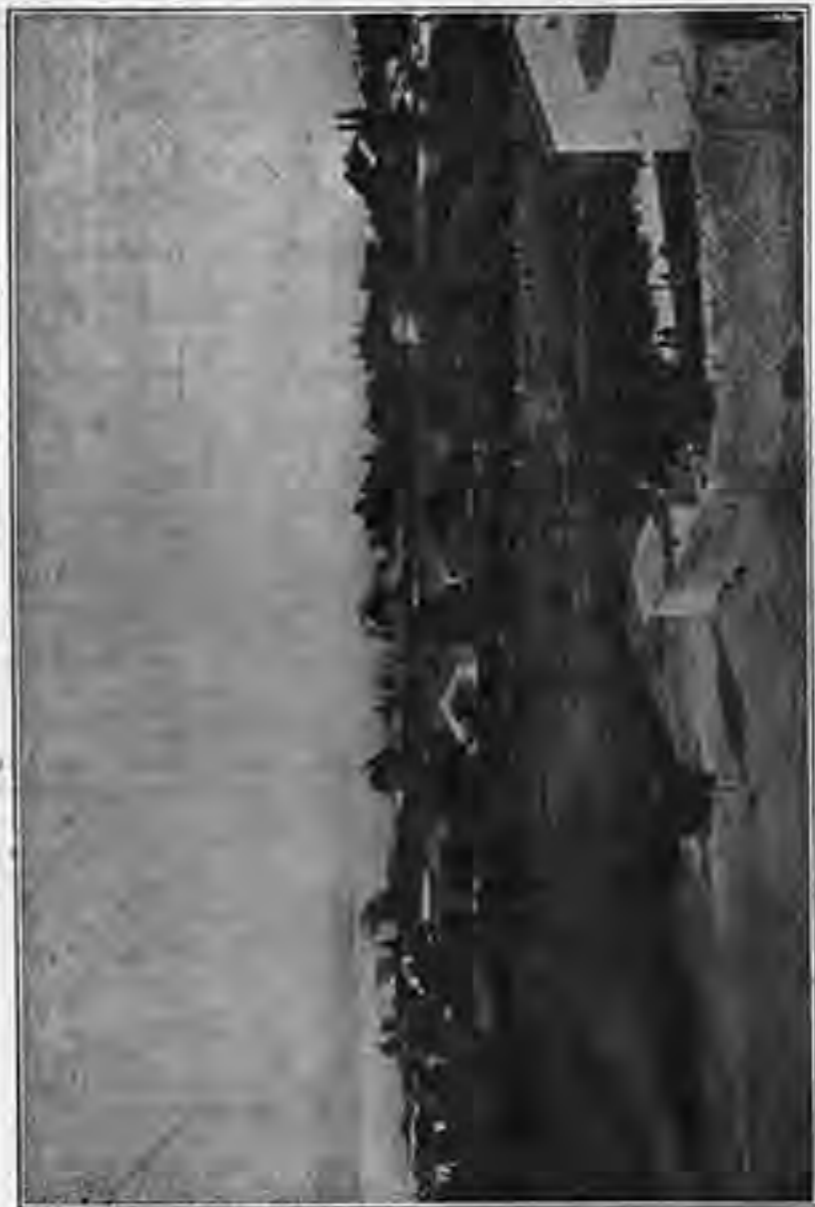
Ἐκείνη ζοῦσε γιὰ τὴ ψυχὴ τῆς καὶ δὲν εἶχε ξεγάση τὸν ἀδικο σκοτωμὸ τῆς Σοφίτσας τῆς ὀρφανῆς, τῆς κόρης τοῦ Ζάγρου ποῦ τὰ λόγια τοῦ κόσμου εἶχανε κἀνὴ φονιάδες τὰ δυὸ τῆς τ' ἀδέρφη καὶ σ' τὸ ξεψύχημά τῆς ἢ ἀδικοβγάλτρα τσοκαροῦ φώναζε τὴν ἀλήθεια.

—Εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια μου κόρη μ'! Μὴ σὲ τρώγει ὁ καῦμός ποῦ σὲ ξενομάτισαν. Οὐ - - - καὶ ποιόν δὲ λέν!

—Ἀχ! κυρὰ Γιωργοῦλα! ἢ καρδιά μου εἶνε μαύρη! Θεὸς χωρὲς τὸ κόσμο!

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς!

Στὸ φτωχόσπητο τῆς κυρὰ Γιωργοῦλας—ποῦ θὰ τὸ ζηλεύανε πολλὰ ἀρχοντοσπητα γιὰ τὴν εἰρήνην του—ἢ Ἑλένη

ΠΡΟΣΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ - ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ

Εἰκὼν ἀμφόβου ἐπίτηδες διὰ τὸν Αἰολικὸν Ἄσθη ἐκ τῶν δημοκρεμένων ἐν Σμύρῃ φωτογράφων κ. Λίνδ

ἔμενε μαζί μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς.

Ἐλεγε πῶς σ' τὸ σπῆτι αὐτὸ κατοίκησεν ἢ θερησεῖα ζωντανή, πῶς ἦταν σωστὸ Ἄγιον Ὄρος!

Ἐκεῖ μέσα μποροῦσε κανεὶς ν' ἀκούσῃ μιὰ ἀλήθεια, ποῦ ὁ περὶ τὸν κόσμο τὴν λέγει ἄμα θέλῃ νὰ πῆ ψέματα!

Ἐκεῖ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Ἡ περὶ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια ἔβγαλε ἀπ' τὰ βλάθη τῆς Μαύρης Καρδιάς τῆς Ἑλένης.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἂν ἔβγαίναν ἔτσι ἀπὸ κάθε καρδιά, ἢ φαινετὸς ποῦ θάταν ὁ κόσμος!

(Ἀκολουθεῖ)

Βάσος Ἀλιστράτης

ΚΑΛΩΣ ΩΡΙΣΕΕ

Έκ τού Ελληνικού Ερασιτέχους Λογ-
γράφου Εφρασύνη Σακς Σμαρτιάς
στην έκδοσιν τού "Αιολικού Άσθη-
ρος" διά των καταστάσεσιν ενθουσιασθέν
γρηγορά.

Τόν ελγική κριτήν μας εβραβεύομεν.

Καλώς ωρισεις πουλί μου ταξιδιάρικο.
Φαίνεται πως ξεχασαι από μακρονά γιατί
είσαι στρατασορισμένο. Άλλά μέσα σου
λάμπεις όπως λάμπει τó μαγετικó όνομά
σου "Αιολικός Άσθηρ." Σού
δωσαν τόν αριθμόν 1, σ' ένδυσαν με
χρώμα τριανταφυλλί, χρώμα αγάπης και
συμπαιτίας και σου χάραξαν τó δρόμο ποδ
θά πάρης. Ωραίο, όμορφο, ακούραστο
γύρισες μέσα στη πόλι Άϊβυλί και σάν
ζουρλό παιδάκι έχόντισο σέ κάθε ορίτι
και έπιφτες σέ διαφόρων χέρια. Χυρά
στη τέχνη σου!

Απόδ γύρισες παντού, έμάγευες πολ-
λούς, ένθουσιασες και τούς πλέον βαρι-
τούς, ιδέθηκες σ' ένα δέμα και σου έδεισαν
οι εκδόται σου τόν δρόμο για τας Άθήνας.

Υπερήφανο γλιτοραγες τά νερά του Αί-
γαίου κι' άτρόμητο έπλεες χωρίς νά φο-
βήσαι ούτε τας έπιθεωρήσεις του Ιταλικού
σιόλου ούτε την τραυλία του Κάβο Μαλιά.

Σέ καμαρώνω ά σ' έ ρ ε μου Αιολικό.
Τυπώθηκες σέ 16 σελίδες και με εξώ-
φυλλο τριανταφυλλένιο. Έβαλες την βάνιν
και τώρα θά προχωρήσ ακούραστο.

Οι εκδόται σου σου είπαν πως όστερείς
γιατί είσαι τó πρώτο· αλλά δέν είναι αλή-
θεια, είναι κάποια μετροφορούνη.

Παράπονο δέν υπάρχει εδώ. Αισιοδοξία
πολλή· τó ένυ σου τυπογραφικό φύλλο θ'
άκολουθήσουν πολλά θά γείνη τόμος· έ-
πιττα κι' άλλοι κοστά σ' αυτόν, και με μέ-
ρα θά γείνης κάτι τι μεγάλο· κάτι σπονδαί-
ο· θά γείνης τó πρώτο φύλλο μας βιβλιο-
θήκης! τι χαρά! ε; Σέ ζηλεύω. Και εί-
νε κανείς ποδ νά μη σέ συμπαιθήση. Έ-
ξεδόθηκες σέ με πόλι Τουρκική, ποδ είναι
δλο όμογετείς. . .

Έκστατικοί όλοι σέ παρατηρούν. Σέ-
ρουν ποδ βγήκες και προεξοφλούν τόν ελ-
γενή προορισμό σου. Όλοι σέ ηγάτησαν.
Είσαι όμορφο . . . μορφώνεις γνώμεις!

Μας λίσ νέα!
Ακούραστο ΑΣΤΕΡΙ μου, αί γραμμαί
της προόδου σου φαίνονται μέσα στη φως
του άστρικού προβολέως σου. Βάδιζε!
βάδιζε όμορφα!

Εδρό άνοίγεται εμπρός τó μέλλον σου!
Όλοι τρέχουν νά σέ πάρουν· παντού γί-
νεσαι άνύραστο· τράβα τó δρόμο σου τόν
χαραγμένο με τας άκτίνας της προόδου και
ρατισμένο με τή μεραυιά της συμπαιτί-
ας. Όλοι είνε βοηθά σου. Όλοι σέ συμ-
παθούν! Είσαι όμορφο, ξεύρεις τόν δρό-
μο σου, τόν προορισμό σου

Πειραιεύς-Άθήναι Γεωρ. Μαγουλάς

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ ΠΕΡΓΑΜΟΥ
Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ

Πάνω εβραβεύομεν, εβραβεύομεν τó καταστάσεσιν
από τόν τού καλέσαν και εβραβεύομεν τόν εν
τη έκδοσιν τού "Αιολικού Άσθηρος"
για τας ιδέσεις. Πραγματικά εβραβεύομεν
τον κ. Γ. Χονδρονίκη.

Είς τας εφαινετάς άρχαίνας της Άκροπό-
λεως, μέρος τών άργατών εργάζονται και επί
του ταμένου της Δήμητρος, καθαρίζοντας τó
τελευταίον μέρος αυτού. Τας άρχαιολογι-
κάς ταύτας εργασίας διαυθίνει ó παγκοσμίου
φήμης άρχαιολόγος κύρ. Γουλ. Δαίρπφελδ,
έχων συναργάτας και τούς άρχαιολόγους κυ-
ρίους Βαίνεάτν και Ίπελ και τόν γενωστέον έ-
μμενη άρχιτέκτονα μηχανικών της Γερμα-
νικής Άρχαιολογ. Σχολής Άθηνών κ. Πα-
ναγ. Σούρσον.

Έκτός τών άνω κυρίων υπάρχουν και οι
κύριαι Δαρκά και Σάτομανοί όποιοι διαυθίνου-
σι τας επί του "Καλή άγγελί., παρά τó Δικελή
άνασκαφής της άρχαίας πόλεως Άταρνέως.

Ός άντιπρόσωπος δέ του Αύτοκρ. Μουσεί-
ου Κωνσπόλεως παρίσταται ó κύριος Άρ.
Σοφιανός.

Τó τέμνος της Δήμητρος άνακαλύφθη με-

ΝΑΟΣ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

τά των διαφόρων εξαρτημάτων αυτοδικατά την
περσινήν περίοδον των άνασκαφών. Ημεις
ένταύθα θά πραγματευθώμεν δι' άλλων περι-
του κυρίου Ναού της Δήμητρος.

αυτής της Παρασφώνης ως τούτο λέγει η έ-
πί του επιστολίου έπιγραφή:

ΔΙΜΗΤΡΙ ΚΑΡΠΟΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΔΙΜΗΤΡΟΣ ΚΟΡΙΘ... Τ-
ΚΑΛΥΑΙΟΣ ΣΕΒΑΣΙΑΝΟΧΡΑΙΣΙΜΟΣ
ΠΡΥΤΑΝΕΥΩΝ ΤΟ ΠΡΟΝΑΟΝ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΤ ΕΚ ΤΩΝ ΙΑΙΩΝ ΑΝΕΘΗΚΗΣ.

"Ο Ναός της Δήμητρος" κείται άπέναντι
του Προναίου του ταμένου αυτής εις άπόσ-
τασιν 90 περίπου μέτρων. Τó μέγαθος αυτού
είνα 19X5 μέτρ. Είνα ναός "διπλοός έν
παραστάσει., Ιωνικού ρυθμού. Έκτίσθη δέ
επί ενόματι μένον Δήμητρος υπό των άδελ-
φών Φιλαταίρου και Εδμήνου εις τιμήν και
μνήμην της μητρός αυτών Βόας όπως λέγει
και η άνακαλυφθείσα έπιγραφή.

Άπέναντι του ναού κείται ó θωρός αυτού
ó όποιος έχει σχήμα όρθογώνιον και μέγα-
θος 9X5 μέτρα άπειρομήνου και όστος εις
την μητέρα των άδελφών Φιλαταίρου και Εδ-
μήνου Βόαν, η όποία κατήγγετο εκ της Πα-
φλαγονίας. Έφηνίχθη δέ ως καλή και άνάρε-
τος μήτηρ συγχρόνως δέ και ως καλή άσπιδε-
δού και τά τέκνα αυτής έκτισαν εις άνάμνη-
σιν τών ναών της Δήμητρος.

ΟΙΑΚΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΕΥΜΕΝΗΣ ΥΠΕΚ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΒΟΑΣ ΔΙΜΗΤΡΙ.

Όκτώβριος Πέργαμος
Γεωρ. Κ. Χονδρονίκη.

Κατά τούς Ρωμαίους χρό-
νους επί του Αυτοκράτορος Άδριανού ó ναός
της Δήμητρος μετασχηματίσθη και έπαυτά-
θη μένον δι' ó πρόναος κατά ό μέτρα έκτίσθη
διά μαρμάρων καταστάς ότοι μεγαλοπραπέ-
τατος, ó πρόναος όστος έκτίσθη υπό του Ρω-
μαίου πριτάνειος (δημάρχου όστος είπείν)
του Κλαυδίου Σειλανού Αισίμου εις τιμήν ε-
χει μένον της Δήμητρος αλλά και της Κόρης

EIKONEΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ

Μαύρα θεορά, φαντάσματα στοιχιὰ μελανισμένα!
τὰ σύννεφα σὰν γίγαντες σπρώχνονται φρενιασμένα!

Σιωπηλιὰ πῶς τρέχουνε στὸν ἀφθαστο τὸ δρόμο,
λὲς συνοδεύουν λείψανο νὰ θάψουνε σὲ μνήμα!
ἀπόκοσμο, θεώρατο, τ' ἀστροπελέκι μόνο
τὴν καταχθόνια δοῖ τους φωτίζει, καὶ τὸ βῆμα!

Φουσομανάει ὁ νοτιάς τὰ πείλαγα μονγκρίζουν,
μὲ βῆα τὸ κῆμα τ' ἄγριο ξεσπᾷ στὸ περιγιάλι,
σὰν πεθαμμένες ὑπαρξες τὰ φύλλα κερνίζουν,
καὶ πέφτουν καὶ σωριάζονται στῆς γῆς τῆ μαύρ' ἀγκάλῃ!

"Αχ! τὸ φεγγάρι τὶ χλωμὸ τὶ λυπημένο ποῦναι!
κνιτάζει μὲ θολὴ ματιὰ, γιατί' ναι φοβισμένο;
ἴδες καταπάνω του θεορά τὰ σύννεφα ὁρμούνε
γὰ νὰ τὸ σφύσουν' τῶσφουσιν κλάψτε το πεθαμένο!

— Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς τὸν θάνατο τ' ἀχνοῦ τοῦ φεγγαριοῦ!
μὴ σκιάζει μαύρη ἀπελπισιὰ τὴν πάναγνη ψυχὴ σου!
ὅταν θωρεῖς φύλλο χλωμὸ στὴν ἄκρη ἐνδὲς κλάδοῦ
νὰ ξεφουχάη τὸ φτωχό' μικρὴ μου συλλογίσου!

" Πῶς τὸ φεγγάρι θὲ νὰ βγῆ ὀλόλαμπο καὶ πάλι,
μ' ἔνα τοῦ Μάη φίλημα τὸ φύλλο ξαναβγαίνει,
κλάψ' τὴν καρδιὰ ποῦ ἡ ἀπονιά ὡσὰν ἀνεμοζάλη
ἰσώρησε τὰ σύννεφα' γὰ πάντα αὐτὴ πεθαίνει! "

Κυθωνίαι — Ὀκτώβριος 1911 Στ. Γ. Δ. Σεβαστός

ΑΠΟ ΠΙΣ ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΩΝ (Ἐπιγραφὴ Κυθωνίων. Εἰκὼν ληφθεῖσα ἐξ ἀποστάσεως)

ΚΥΘΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Δεκαπενθήμερον παρελθὼν ἀπ' ἧς ἡμέρας ἠγράφωμεν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης δι' ἐξαιρετικὴ ἀνομιλίαν ἐπικρατεῖ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς μέρη καὶ νῦν εἰς εὐρακόμεθα εἰς τὴν λυπηρὰν θύσαν νὰ ἐπανέλθωμεν — καθ' ἣν ἡμέραν χαράττωμεν τὰς γραμμὰς ταύτας — εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν ἐξακολουθεῖ ἐπιρροημένη μάλιστα οὐνεως διὰ τῆς προσθήκης δέκα πέντε εἰς ἡμερῶν ἀπολύτου ἔκτασης, καὶ μὴδὲ πόρρωθεν κἂν δεσφαινομένης τῆς ἀνεργητικῆς βροχῆς.

Εὐλόγητος ἡ δυστυχία ἵνα μὴ εἴπωμεν ἢ ἀπελπισία τοῦ γεωργικοῦ τὸ πλείστον πλῆθος τῆς πόλεως ἡμῶν, ἧς ἀπὸ τοῦ εὐκαίρου ἔλαττον προδοκᾷ τὸν ἄνατον βίον καὶ οὗτοι εὐκαίρως ἐφέτος οὐδὲ πολὺς εἰναὶ οὐδὲ τὴν τμήν τῶν τελευταίων ἐτῶν ὑπάρχει πιθανότης νὰ πλησιάζῃ, εἰς ἐπίματρον δὲ πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν γεγονότων βαρβαρῶν ἐπερχόμενα κρατοῦσιν εἰς ὑπερεξέτασιν τοὺς πολίτας εὐρισκόμενος ἐν πλήρει ἀμηχανίᾳ καὶ ἀπεροδίᾳ περὶ τοῦ πρακτεῖου.

Ὅσοι μὴ ἴσκουν τὰ προεκτεθέντα αὐτὰ καθ' ἑκάστη πλέον ἢ ἀρκετὰ ὅπως εἰς δύσκολον θέσιν οικονομικῶν περιωγῶν τὸς κατοίκους, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ὅλην ἀπρόοπτος ἢ ἀναστολὴ τῶν πληρωσῶν τῆς Τραπεζῆς Μυτιλήνης, ἧς ἐπίθετο τὴν κορινθίαν τῆς οικονομικῆς ἡμῶν καχεξίας μεταβαλεῖσθαι αὐτὴν εἰς κρίσιν οικονομικὴν ὡς ἴσως ποτὲ δὴν ἐπινοήσονται οἱ κάτοικοι, ἐάν μάλιστα ληρθῇ ἢ ἐφ' ἣν ἡ καταπληκτικὴ ὑπερτίμησις τῶν προφῶν.

Οἱ κάτοικοι τῆς ἡμετέρας πόλεως ὑπὲρ πάντων ἄλλων συνηθισμένοι τὰς ἐδυνάστεως συνεπειὰς τῆς ἀναστολῆς τῶν Ἐμπορικῶν συναλλαγῶν τῆς Τραπεζῆς Μυτιλήνης. Τὸ ἐντοῦθα Κατάστημα τῆς Τραπεζῆς — μὴ ὑπάρχοντος ἄλλως τε ἑτέρου Πρωτοδικοῦ Καταστήματος ἐν τῇ

πόλει μας — εἰς ἀγαθὸ ἀναμφιδόλως συνειδόμενος καὶ ἤθλου εἰργάσθη πρὸς ἐπέκτασιν τῶν ἐργασιῶν καὶ δὴ τῆς καταθέσεως χρηματικῶν καταβολῶν ἀπὸ τοῦ ταλάντου τοῦ πλοισίου μέχρι τοῦ ὅβολου τῆς χήρας καὶ οὕτως ἀπὸ ἡμερῶν παριστάμεθα αὐτίκοι καὶ αὐτόπται μάρτυρες συγκινητικῶν σκηνῶν, καθ' ἃς ἀνυπόδητος πωλητὴς Ἐργασίμων ἢ πλανόδιος ὀρφανὸς διαπαιδαγῆς καὶ πτωχὴ ὑπερτίμησις ἀποκτοῦσι κλαίοντες τὰ κατατεθέντα.

Ἐπίσωμεν καὶ εὐχρησόμεν ὅπως ἡ κρίσις αὐτῆς κατάστασις, ἧς κατ' ἐξοχὴν ἐπιρροῖας τὴν ἐντιμὴν καὶ πολυάριθμον ἐντολὰς Συντεχνίαν τῶν Βυροδεφῶν, λάβῃ ὡς οἶόν τε εὐνοῦν λύσιν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν καταθετῶν καὶ τῶν ὀκισθῆναι μετὰ τῆς Τραπεζῆς ἐν συναλλαγῇ διατελούντων, πρὸς δὲ καὶ ἐπ' ἀγαθῶν αὐτοῦ τοῦ Πρωτοδικοῦ Καταστήματος.

Ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ ἡμερῶν πένθει τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Γρεβενῶν Αἰμιλιανοῦ Ὁσίου μετὰ τοῦ διακόνου Τοῦ καὶ τοῦ δέητοῦ Τοῦ εὖρε σκληρότατον θάνατον ἐν τῇ εἰσῆσει τῶν Γρεβενῶν ὑπὸ χειρῶν κακοῦργων.

Προνοία τῆς Ἁ. Ἁ. τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν Κοῦ Γρηγορίου κατασκευασθέντος Μνημόσυνον ἐπετέλεσθη τὴν παραθεσῶν Κυριακῇ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Μ. Ἱ. Ναῶ ἐν σπουδῇ πλῆθους πολλοῦ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν ἐπιστημῶν. Ἡ Ἁ. Ἁ. ὁ Μητροπολίτης ἡμῶν ὡς καὶ ὁ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Γυμνασίου κ. Ι. Καραμπλιάς συνεκίνησαν μέχρι δακρύων διὰ τῶν λόγων τῶν τὸ πολυάριθμον Ἐκκλησιαστικὸν ἄσπερ τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήτου Μητροπολίτου Αἰμιλιανοῦ εἶχε ἤδη ἐγχαράξει εἰς τὴν καρδίαν του ἐν τῇ χροίᾳ τῶν ἁγίων.

